

L'estrella de Nadal

Descripción

L'Estrella de Nadal de Durro

En el pintoresc poble de Durro, situat a la regió de l'Alta Ribagorça, en una plaça major plena de vida i d'alegria, cada any, quan arribava Nadal, els veïns decoraven la plaça amb llums, garlandes i un gran arbre al centre. Però aquest any, alguna cosa molt especial estava a punt de passar.

La Maria, una nena curiosa i somiadora, vivia en una caseta de pedra amb teulades de pissarra, típica de Durro. Sempre esperava amb entusiasme el moment en què col·locaven l'estrella al cim de l'arbre de Nadal, perquè deia la llegenda que aquella estrella, que es veia des del campanar romànic, concedia un desig a qui la mirava amb el cor ple d'il·lusió.

Un vespre d'hivern, mentre els flocs de neu queien suaument cobrint els carrers empedrats, els veïns es van reunir per posar l'estrella al capdamunt de l'arbre. Però en obrir la caixa que contenia l'estrella, van descobrir amb gran sorpresa que estava trencada. Tothom va quedar decebut, i els nens del poble, que esperaven veure l'estrella brillar al cel de Durro, es van sentir molt tristos.

La Maria, veient les cares desanimades dels seus amics i veïns, va decidir que no es podien quedar sense la màgia de l'estrella de Nadal. Va córrer cap a casa seva, pujant pels petits carrers coberts de neu, i va començar a buscar alguna cosa amb què crear una nova estrella. Va buscar per la cuina, pel rebost, i fins i tot al vell taller del seu avi, però no trobava res que pogués substituir l'estrella trencada.

Finalment, es va asseure al costat de la finestra, mirant com la neu encara queia suaument. I aleshores va tenir una idea. Va agafar el seu quadern de dibuix i va començar a esbossar una nova estrella, única i especial. Amb molta cura, va retallar una estrella amb paper daurat que havia trobat al taller del seu avi, i hi va enganxar petits trossets de mirall que reflectissin la llum i la fessin brillar amb força.

Amb l'estrella acabada i plena d'esperança, la Maria va tornar corrents a la plaça. Quan va arribar, tots els veïns la miraven amb sorpresa i curiositat. Amb determinació, la Maria va pujar a una escala i, amb les mans tremolant una mica pels nervis i el fred, va col·locar la seva estrella de paper al capdamunt de l'arbre.

Durant uns instants, un silenci va caure sobre la plaça. Tots es preguntaven si aquella petita estrella de paper podria il·luminar la nit de Durro com ho feia l'estrella de sempre. Però, just en aquell moment, una brisa suau va bufar des de les muntanyes, i els petits trossos de mirall de l'estrella de la Maria van començar a reflectir la llum de les petites llums de Nadal que penjaven entre les cases de pedra. La nova estrella va començar a brillar amb una llum càlida i màgica que va omplir els cors de tothom d'alegria i esperança.

Els nens van aplaudir, i els veïns, amb els ulls brillants d'emoció, van somriure. La plaça major de Durro es va omplir de màgia, i tots van comprendre que la veritable estrella de Nadal no era una cosa material, sinó la llum que cadascú porta al cor.

Aquell Nadal, la Maria va aprendre que, quan les coses no surten com esperem, podem utilitzar la nostra creativitat i amor per crear alguna cosa encara més especial. I l'estrella de paper es va convertir en un nou símbol de Nadal a Durro, recordant a tots els habitants que, amb una mica de màgia i molta imaginació, qualsevol cosa és possible.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.